

Kitab Yoél jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodisia - Nomer Lima Welas

Jeff Pippenger

2025-12-21

Nomer Lima Belas

Kami nyatakeun yén penting pikeun ngartos patalina lambang opat turunan jeung amanat hujan panungtungan sangkan aya pangharepan anu pangsaéna pikeun ngakuan harti penting tina opat ayat pambuka dina Yoel pasal hiji. Yoel ngalagukeun pupujian ngeunaan kebon anggur, tapi padalisan pambukana téh mangrupa patalina nubuatan tina perjangjian jeung opat turunan.

Sarta Anjeunna ngandika ka Abram, “Sing yakin enya yén turunan maneh bakal jadi urang asing di hiji nagri anu lain milik maranéhna, sarta maranéhna bakal ngabdi ka urang dinya; jeung maranéhna bakal ditindes salila opat ratus taun. Tapi bangsa anu ku maranéhna bakal dilayanan éta bakal Kami hukum; sarta sanggeus kitu maranéhna bakal kaluar mawa harta banda anu loba. Ari maneh, maneh bakal indit ka karuhun-karuhun maneh kalayan karapihan; maneh bakal dikurebkeun dina umur kolot anu hade. Tapi dina turunan kaopat maranéhna bakal datang deui ka dieu; sabab kajahatan urang Amori can pinuh kénéh.” Kajadian 15:13–16.

Petikan ieu nya eta nubuat anu kacumponan ngaliwatan kahirupan Musa. Nalika kitab Yoél ngawitan lagu kebon anggur ku nyebutkeun opat turunan karuksakan anu beuki ngaronjat, éta keur ngajajarkeun kitab Yoél jeung turunan kaopat jeung panungtung anu sipatna profétis. Turunan éta nya eta “turunan anu kapilih” numutkeun Petrus, anu geus dipanggil kaluar tina poék kana “caang-Na anu endah.” Maranéhna dipatalikeun sabalikna jeung padanan turunanna, anu digambarkeun minangka turunan oray bedul. Turunan kaopat jeung panungtung éta diwakilan ku Yohanes, anu mangrupa lambang saratus opat puluh opat rébu, anu “dipanggil, jeung dipilih, jeung satia.”

Disebat dina 9/11, dipilih dina Panjerit Tengah Peuting, sarta satia dina krisis hukum Minggu, sakumaha urang Lewi baheula satia dina pemberontakan anak sapi emasna Harun jeung Yerobeam. Jiwa-jiwa anu dimurnikeun saperti pérak dina Maleakhi tilu téh nya éta urang Lewi anu dipilih salila amanat Panjerit Tengah Peuting, sabab pamaséan éta dirampungkeun ku, jeung ngaliwatan, curahan Roh Suci.

Dina artikel saméméhna kami ngedalkeun galur-galur tina sajarah Musa, anu ku Sister White diidentifikasi minangka alfa tina nubuat Alkitab, anu sacara profétis patali jeung Kristus minangka omega tina nubuat Alkitab. Musa téh batu pondasi, jeung Kristus téh batu puncak. Duanana mangrupa lambang pembébasan tina dosa, sakumaha dilambangkeun ku pembébasan ti Mesir dina jaman Musa. Sanajan kitu, sakabéh manifestasi kakawasaan Allah anu kajadian ku panangan Musa, kacida kaliwatanana nalika Kristus netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu. Musa téh alfa jeung Kristus téh omega, sarta omega nyaéta angka “22” jeung alfa nyaéta angka “1.”

Dina ngurus Musa urang manggihan yén kasalametan anu nyurahan sakabéh kasaksian kenabianna téh disangkarakeun dina cai. Kasalametanana tina cai Walungan Nil waktu anjeunna dilahirkeun, ngalambangkeun Nuh dina bahtra. Baptisan di Laut Beureum saajar jeung Nuh jeung dalapan jelema di jero bahtra, anu satuluyna saajar jeung baptisan Yosua di Walungan Yordan, anu diulang ku Kristus dina tempat anu sarua pisan. Kasaksian Musa dimimitian ku kasalametan di Walungan Nil sarta ditungtungan di sisi-sisi Walungan Yordan. Baptisan Kristus mangrupikeun pangurapan-Na pikeun nyaksian salila tilu satengah taun nepi ka pupusna-Na, anu geus dilambangkeun ti mimiti dina baptisan-Na. Dina waktu kabangkitan-Na aya sababaraha tetes nepi ka kucuran pinuh dina Pentecosta.

Jangji pasini Allah ka sakumna umat manusa dimimitian ku Nuh, sarta jangji pasini-Na ka hiji bangsa pilihan ngaliwatan Ibrahim digenepan ku Musa. Musa, si alfa, ngalambangkeun Yesus, si omega, anu bakal sumping jeung negeskeun jangji pasini éta ka “loba jalma,” lain ngan ka hiji bangsa pilihan. Minangka hiji pralambang Kristus, kalahiran Musa saluyu jeung jangji pasini anu dipaparinkeun ka Nuh, kalayan katumbiri minangka tandana pikeun sakumna jalma. Musa ogé saluyu jeung jangji pasini anu dipaparinkeun ka hiji bangsa pilihan, kalayan sunatan minangka tandana pikeun bangsa pilihan. Karya jangji pasini Musa téh jeung “loba jalma,” lain saukur hiji bangsa pilihan. Lamun henteu kitu, maranéhna moal terus-terusan kakeueum ku gangguan balaréa campuran.

Di tengah sagala rupa “cai kasalametan” anu dilambangkeun sapanjang hirup Musa, baptisan di Bethabara, di Walungan Yordan, ngahubungkeun awal sajarah pajangjian Israél baheula di Tanah Perjangjian jeung ahir sajarahna, dina minggu nalika Kristus netepkeun pajangjian jeung loba jalma. Baptisan Kristus saluyu jeung baptisan Israél baheula, sarta duanana sajarah éta nyaksian kana kabangkitan-Na nalika Anjeunna ngahirupan sababaraha tetes hujan, saméméh guyuran hujan anu limpah dina Pentakosta lima puluh poé ti harita. Sakabéh runtuyan alfa jeung omega tina segi Musa nepi ka Kristus kagambarkeun dina cai kasalametan.

Dina ngajarkeun ka murid-murid ieu, Yesus némbongkeun pentingna Perjangjian Heubeul minangka kasaksian ngeunaan misi-Na. Ayeuna loba anu ngaku Kristen miceun Perjangjian Heubeul, ku ngakukeun yén éta geus teu aya gunana deui. Tapi kitu lain pangajaran Kristus. Kacida luhurna ajén anu dipaparinkeun ku Anjeunna ka éta kitab, nepi ka dina hiji waktu Anjeunna ngadawuh, ‘Lamun maranéhna henteu ngadéngé ka Musa jeung ka nabi-nabi, maranéhna ogé moal bakal diyakinkeun, sanajan aya anu hudang tina maot.’ Lukas 16:31.

“Ieu nya éta sora Kristus anu nyarita ngaliwatan para karuhun iman jeung para nabi, ti jaman Adam nepi ka adegan panutup sajarah waktu. Jurusalamet dipaparin terang dina Perjangjian Lawas kalayan écés sakumaha dina Perjangjian Anyar. Cahaya tina mangsa kaliwat anu profétis éta anu ngajentrekeun kahirupan Kristus jeung ajaran-ajaran Perjangjian Anyar kalayan kajelasan jeung kaéndahan. Mujijat-mujijat Kristus mangrupikeun bukti ngeunaan kaallahan-Na; tapi bukti anu leuwih kuat yén Anjeunna téh Jurusalamet dunya kapanggih dina ngabandingkeun nubuat-nubuat Perjangjian Lawas jeung sajarah Perjangjian Anyar.” *The Desire of Ages*, 799.

Dina tulisan-tulisan anu ngabahas kitab Yoél, urang parantos “ngabandingkeun nubuat-nubuat Perjangjian Heubeul jeung sajarah Perjangjian Anyar,” kitu deui sajarah Israél rohani modéren. Boh éta Perjangjian Heubeul atawa Perjangjian Anyar, boh sajarah tilu malaikat anu dimimitian dina taun 1798, sakabéh éta garis-garis téh dipidangkeun minangka “sora Kristus.” Kasaksian tinulis tina Alkitab jeung Roh Nubuat nyaéta sora Kristus, sarta sora Kristus téh nyaéta sora Anjeunna anu jadi Firman Allah.

“sora” tina Firman Allah téh nyaéta amanat Allah sakumaha diwujudkeun dina Firman-Na anu kaserat. Amanat-Na dina poé-poé panungtungan nyaéta amanat hujan panungtungan, anu ngawengku hujan mimiti, tuluy dituturkeun ku hujan mimiti jeung hujan panungtungan, nurutkeun Yoél.

Yohanes nu nampi Wahyu ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu anu mulang ka jalan-jalan baheula, sabab anjeunna ngadangu hiji “sora” ti tukangeunana. “Sora” anu ti tukang téh nyaéta sora Kristus “ti jaman Adam” saterusna.

Tuluy kuring malik pikeun nenjo sora anu nyarita ka kuring. Jeung sanggeus malik, kuring ningali tujuh kandél emas. Wahyu 1:12.

Ayat ieu nandakeun hiji pamisah dina pasal kahiji, sabab nepi ka ayat saméméhna Yohanes aya di pulo anu disebut Patmos, tapi dina ayat dua belas anjeunna malik, sarta ti dinya saterusna Yohanes aya di Bait Suci Sawarga. Nalika anjeunna malik, anjeunna ngalakukeun kitu, sabab dina ayat sapuluh anjeunna geus ngadangu hiji sora ti tukangeunana.

Kami nyicingan dina Roh dina poé Gusti, tuluy ngadéngé di tukangeun kami hiji sora anu tarik, kawas sora tarompét, nu nyebut kieu, Kami ieu Alfa jeung Omega, nu kahiji jeung nu panungtung; sarta, Naon anu ku maneh ditempo, tuliskeun kana hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia; ka Epesus, jeung ka Smirna, jeung ka Pergamus, jeung ka Tiatira, jeung ka Sardis, jeung ka Piladélpia, jeung ka Laodikia. Wahyu 1:10, 11.

Yohanes ngalambangkeun jalma-jalma anu ngadéngé sora Kristus di tukangeun maranéhna. Anjeunna ngadéngé pesen tarompét Yermia supaya mulang ka jalan-jalan baheula, jalan-jalan anu ku jalma-jalma jahat dipiceun ku maranéhna pikeun diliwatan, sarta tarompét pangéling-ngéling anu ku maranéhna dipaliré. Yohanes ngupingkeun, sarta sora di tukangeun anjeunna nganyatakeun diri-Na salaku Alfa jeung Omega—Anu ngagambarkeun jalan anu anyar, kalayan jalan anu heubeul.

Sarta di tengah tujuh tempat lilin eta aya saurang anu saperti Putra Manusa, nganggo jubah panjang nepi ka suku, sarta dadana kabeungkeut ku beubeur emas. Huluna jeung buukna bodas kawas bulu domba, bodas sakumaha salju; panonna kawas seuneu nu hurung; Suku-sukuna kawas tambaga anu kacida mulusna, siga anu dipanaskeun dina tungku; sarta sora-Na kawas sora cai anu ngaguruh. Dina panangan katuhu-Na aya tujuh bentang; tina baham-Na kaluar pedang seukeut nu dua sisina; sarta pameunteu-Na kawas panonpoé anu caang dina kakawasaanana. Wahyu 1:13–16.

Dina ayat dua welas, Yohanes malik sarta ningali hiji tetenjoan ngeunaan Kristus anu ku Sister White dipatalikeun jeung tetenjoan ngeunaan Kristus anu kungsi dipiboga ku Daniel, nyaéta tetenjoan anu kungsi dipiboga ku Yesaya, Yermia, Yehezkiel, jeung Paulus.

Ku rasa-rasa anu satemenna, abdi ngarep-ngarep kana mangsa nalika kajadian-kajadian dina Pentakosta baris diulangan deui kalawan kakawasaan anu leuwih ageng batan dina waktos éta. Yohanes nyarios, ‘I saw another angel come down from heaven, having great power; and the earth was lightened with his glory.’ Tuluy, saperti dina usum Pentakosta, jalma-jalma bakal ngadangu bebeneran diucapkeun ka maranéhna, masing-masing dina basana sorangan.

“Gusti tiasa ngahirupkeun deui unggal jiwa anu kalayan tulus hayang ngawula ka Mantenna [Adam jeung lebak tulang-tulang garingna Ezekiel], sarta tiasa nyabak biwir ku bara hirup anu dicokot tina altar [Yesaya], jeung ngajadikeun maranéhna jadi lantip dina muji ka Mantenna. Rébuan sora bakal dipinuhan ku kakawasaan pikeun ngedalkeun ka luar bebeneran-bebeneran anu ajaib tina Firman Allah. Letah anu gagap bakal dileupaskeun [basa séjénna Yesaya], sarta anu sieun bakal dijadikeun kuat pikeun mawa kasaksian anu gagah berani demi bebeneran. Mugi Gusti nulungan umat-Na pikeun ngabersihan bait jiwa tina sagala kacemaran [urang Lewi dina kitab Malakhi], sarta pikeun ngajaga pakaitna anu kacida raketna jeung Mantenna, supaya maranéhna tiasa jadi anu meunang bagian dina hujan ahir waktu éta dicurahkeun.”
Review and Herald, July 20, 1886.

Titingalian anu keur urang pertimbangkeun ngawengku gambaran ngeunaan sora Kristus. Nalika Yohanes malik sarta ngadéngé sora Kristus, sora éta kawas sora “cai anu lobana.” Nalika sora Kristus nyarioskeun perjangjian-Na jeung manusa atawa jeung hiji bangsa anu kapilih, éta dipatalikeun jeung cai anu lobana. Amanat Daniel tujuh nepi ka salapan dibuka segelna dina taun 1798, tuluy dina taun 1989 amanat Daniel sapuluh nepi ka dua belas dibuka segelna. Taun 1798 dipatalikeun jeung sora Walungan Ulai, sarta taun 1989 nyaéta sora Walungan Hiddekel.

“Cahaya anu ditampi ku Daniel ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poe-poe pamungkas ieu. Paningal-paningal anu anjeunna tingali di sisi Walungan Ulai jeung Hiddekel, walungan-walungan agung di Sinear, ayeuna keur lumangsung kana panggenahanana, sarta sakumna kajadian anu geus diramalkeun bakal geura kajadian.” Testimonies to Ministers, 112.

Walungan Yordan téh mangrupa pakuat-pakait antara sajarah perjangjian alfa jeung sajarah perjangjian omega Israél kuna. Kecap Yordan hartina ‘anu nurun,’ sarta ngalambangkeun Kristus, ‘anu agung nurun.’

Sing aya dina aranjeun pikiran ieu, anu aya ogé dina Kristus Yesus: Anu, sanajan aya dina wangun Allah, henteu nganggap kasataran jeung Allah minangka hal anu kudu dirampas: Tapi ngaleungitkeun dirina sorangan tina sagala kamulyaan, sarta nyandak kana dirina wangun saurang abdi, sarta dijadikeun sarupa jeung manusa: Jeung sanggeus kapanggih dina kaayaan salaku manusa, Anjeunna ngahinakeun dirina sorangan, sarta jadi taat nepi ka pupus, nya éta pupus dina salib. Pilipi 2:5–9.

Walungan Yordan ngawakilan Kristus salaku “anu panggedéna nurun,” sarta Yordan téh mangrupa panyambung antara sajarah alfa jeung omega umat pilihan Allah, anu dipaparin kebon anggur

pikeun dipiara. Cai kasalametan Musa ngawakilan sora Kristus, anu tiasa kadéngé upama hiji jiwa daék bae malik, pikeun ngadéngé “sora di tukangeun maranéhna,” sarta sora anu ku maranéhna bakal kadéngé tuluy téh—sora cai anu réa. Ti mimiti caah jaman Nuh nepi ka karuksakan Yerusalem dina taun 70 M, cai-cai kasalametan dipintonkeun minangka tanda-tanda panunjuk jalan pikeun umat perjangjian Allah. Tanda-tanda éta ngawakilan sajarah batiniah umat perjangjian pamungkas Allah, nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Cai anu nyadiakeun Walungan Yordan asalna tina ibun jeung salju anu ngumpul di pagunungan Hermon, anu ngabentuk hulu-hulu Walungan Yordan.

Hiji pupujian tatarajén karya Daud. Tenjo, kacida hadéna jeung merenahna lamun dulur-dulur pada cicing babarengan dina kasatunggalan! Eta ibarat minyak pangurapan anu mulya dina sirah, anu ngalir ka handap kana janggut, nya eta janggut Harun, anu turun nepi ka tungtung papakéanana; Saperti embun Hermon, jeung saperti embun anu turun kana gunung-gunung Sion; sabab di dinya PANGERAN marentahkeun berkah, nya eta hirup salalanggengna. Jabur 133:1–3.

Cai éta ogé ngahasilkeun guha Pan, hiji balong anu jero, perenahna di jero guha anu aya di Panium dina Daniel 11:13–15, jeung di Kaisarea Filipi dina jaman Pétrus. Hulu-hulu Walungan Yordan ogé ngahasilkeun balong satanik tina guha Pan. Sora cai anu loba nandakeun yén pasalia gedé antara Kristus jeung Iblis asalna ti puncak-puncak gunung anu luhur di pagunungan Hermon.

Jeung Kami nyebutkeun deui ka maneh, yén maneh téh Petrus, sarta di luhur ieu batu karang Kami bakal ngadegkeun gereja Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Mateus 16:18.

Ngaran “Hermon” ngandung harti “suci, dikonsekrasi, diabdikeun, atawa dipisahkeun,” sarta mangrupa lambang Sawarga, sumber sagala cai jeung awal tina papaséa gedé sakumaha dilambangkeun ku “panto-panto naraka,” anu jadi sebutan anu dipaké ku Yesus pikeun guha Pan waktu aya di Kaisarea Pilipi. Dina kaayaan éta ngaran Simon Barjona dirobah jadi Petrus. Simon hartina ‘jalma anu ngadangu,’ jeung Barjona hartina ‘putra japati.’ Simon mangrupa lambang jiwa anu ngadangu amanat baptisan Yesus anu dilambangkeun ku Roh Suci dina wangun japati. Minangka jalma anu ngadangu amanat baptisan Kristus, Petrus dirobah, ngalambangkeun 144.000. Petrus diségel waktu aya di Panium, nyaéta ayat tilu welas nepi ka lima welas tina Daniel sabelas.

Ti cai Hermon, Walungan Yordan, hiji lambang Kristus—Anu agung nu turun—ngarampungkeun lalampahanana di Laut Paéh. Ti Sawarga, tempat embun kahirupan asalna, Kristus turun nepi ka maot dina salib, anu dilambangkeun ku Laut Paéh. Basisir Laut Paéh téh mangrupa beungeut daratan anu kabuka pangjerona di bumi. Walungan Yordan anu nurun téh nurun nepi ka tingkat cai panghandapna di bumi, sakumaha Kristus turun nepi ka pupusna-Na dina salib. Ti cai kahirupan ka cai maot, Walungan Yordan ngagambarkeun turunna Kristus ti sawarga ka salib.

Téma-téma penting tina nubuat Alkitab patali jeung cai, sarta nubuat Alkitab téh sora Kristus, anu mangrupikeun sora tina loba cai. Jalang Babul linggih di luhur loba cai, sarta cai-cai Éprat dikeringkeun pikeun nyiapkeun jalan pikeun raja-raja ti wétan, jeung para padagang sarta raja-raja nangtung ti kajauhan sarta ngadu’a sabab kapal-kapal Tarsis diruksak di tengah sagara, sarta

perjangjian jeung pati anu ditarima ku para mabok Éfraim nalika maranéhna nyumput dina handapeun kabohongan, dibatalkeun ku banjir anu ngalimpudan tina hukum Minggu kapapaan.

Nalika Sister White nyebut “walungan-walungan gedé di Sinear,” anjeunna nujul kana Walungan Tigris jeung Éprat. Cai-cai éta bisa dituturkeun mulang nepi ka Taman Éden, tempat éta jadi walungan katilu jeung kaopat anu kaluar ti Éden.

Jeung ngaran walungan anu katilu nyaéta Hiddekel; nya éta anu ngalir ka beulah wétaneun Assyria. Jeung walungan anu kaopat nyaéta Euphrates. Kajadian 2:14.

Hidékel téh nyaéta Tigris, sarta tangtu waé Éfrat téh nyaéta Éfrat, sanajan para sajarawan jeung ahli teologi modéren teu satuju. Maranéhna negeskeun yén Ulai téh lain walungan gedé, tapi ngan saukur saluran cai jieunan manusa di Pérsia, lain di Sinear. Otoritas-otoritas manusa anu sarua éta ngaidentifikasi yén ngan ukur dua walungan anu penting anu patalina jeung Sinear, nya éta Tigris jeung Éfrat, sedengkeun nabi awéwé éta nyatakeun yén Ulai jeung Hidékel téh “walungan-walungan gedé di Sinear.”

Kecap-kecap nabi awéwé ngeunaan amanat cai nentang para ahli modéren, sakumaha para ahli baheula ogé nentang amanat cai Nuh. Urang dipaparin béja yén dua titingalian anu dilambangkeun ku dua walungan téh keur lumangsung dina prosés kacumponan, ku kituna sakabéh anu dilambangkeun dina éta dua titingalian anu dipasihkeun ku “dua walungan gedé di Syinar,” moal lila deui bakal kajadian. Amanat anu patalina jeung éta walungan téh nyaéta sora Kristus, sabab sora-Na téh lir loba cai. Tigris jeung Efrat ngalambangkeun hiji téma nubuat anu utama, jeung kasaksianana patali jeung perjangjian anu ditepikeun ku Musa alpa, anu sarua jeung perjangjian anu diteguhkeun ku Kristus oméga.

Dina nubuat, Tigris ngalambangkeun Asyur jeung Efrat nyaéta Babul. Dina patalina ieu, maranéhna téh dua kakawasaan, anu ku Yermia dilambangkeun minangka singa-singa, anu mimiti bakal mawa karajaan kalér, tuluy saterusna karajaan kidul, kana panawanan.

Israil téh domba anu paburencay; singa-singa geus ngusir manéhna jauh: mimitina raja Asyur geus ngalalap manéhna; sarta pamungkas ieu Nebukadresasar raja Babul geus ngaremurkeun tulang-tulangna. Yermia 50:17.

Asyur jeung Babul duanana téh musuh ti kalér dina patalina jeung salah sahiji karajaan Israil, ku sabab éta maranéhna jadi perlambang raja palsu ti kalér—nya éta kakawasaan kapapaan. Intina, tradisi pulitik jeung agama anu pada sarua dilaksanakeun ku dua kakawasaan anu mucunghul tina latar budaya anu sarua, nanging struktur pulitik Asyur nekenkeun kana tata nagara, ari Babul nekenkeun kana tata garéja, sanajan kacida saruana. Roma kapir jeung Roma kapapaan dina sawatara tingkatan téh sarua, tapi sanajan kitu, Roma kapir ngawakilan tata nagara jeung Roma kapapaan ngawakilan tata garéja. Asyur, dina hubungan nubuat jeung Babul, nyaéta hiji karajaan tata nagara, tuluy dituturkeun ku Babul, hiji kakawasaan anu sarupa anu nekenkeun kana tata garéja. Asyur ngawakilan Roma kapir jeung Babul ngawakilan Roma kapapaan. Kaopat kakawasaan ieu sarua-sarua nginjak-injak tempat suci Allah jeung pasukan-Na. Asyur dipatalikeun jeung Walungan Tigris, sedengkeun Babul jeung Walungan Efrat. Ieu saluyu jeung garingna Efrat

dina kitab Wahyu, pikeun nyiapkeun jalan pikeun raja-raja ti wétan, sakumaha diperlambangkeun ku karya Kores anu ngalihkeun aliran Efrat pikeun ngaruntuhkeun Babul. Babul téh Efrat; Asyur téh Tigris.

Raja ti kalér dina ramalan nalukkeun dunya dina mangsa krisis hukum Minggu sarta saterusna rubuh, tapi panalukan éta mindeng dilambangkeun minangka banjir anu ngalimpudan. Carita ngeunaan raja ti kalér, sakumaha dilambangkeun ku Asyur jeung Babul, dipapandékeun ku walungan-walungan, sabab éta carita dicaritakeun ku sora cai anu loba.

Tanah anu aya di antara dua walungan disebut Mesopotamia, anu hartina “tanah di antara dua walungan.” Dua walungan éta ngalambangkeun kakawasaan kalér anu ku Allah dipaké pikeun ngahukum umat-Na anu murtad ku cara nyebarkeun maranéhna kana panawanan. Salah sahiji cabang walungan tina sora cai anu loba kapanggih dina ngaran “Padanaram,” anu ngan ukur dirujuk sapuluh kali dina Kitab Suci. Sebutan anu kahiji aya patalina jeung perjangjian, sabab éta nandakeun akar getih Ribka, pamajikan Ishak. Ayat éta nyebutkeun:

Jeung Ishak yuswa opat puluh taun nalika anjeunna ngajadikeun Ribka pamajikanana, putri Betuel urang Siria ti Padan-Aram, sadérék awéwé Laban urang Siria.

Tungtungna opat puluh taun parantos dipintonkeun dina tilu saksi Musa minangka nu ngantunkeun ka Kades, 1863, jeung hukum Minggu. Perkawinan Ishak téh hiji perkawinan perjangjian anu ngalambangkeun perkawinan Kristus jeung saratus opat puluh opat rébu dina hukum Minggu, anu nya éta 1863, anu nya éta Kades, anu nya éta tungtung hiji sajarah perjangjian opat puluh taun. Ribka téh putri saurang urang Siria jeung dulur awéwé Laban, urang Siria, (anu dina generasi sajarah perjangjian salajengna, ngalanggar hiji perjangjian jeung Yakub, putra Ishak.)

Betuel hartina “imah kasangsaraan atawa anu nyangsarakeun,” ku kituna Ribka téh putri ti “imah anu nyangsarakeun.” Syria hartina tanah pagunungan jeung dataran luhur, ari Padanaram hartina Mesopotamia, atawa tanah di antara. Ribka asalna tina galur getih urang Syria anu datang ti Mesopotamia, tanah luhur anu perenahna di antara “Tigris Asyur” jeung “Euphrates Babul,” anu ngagambarkeun singa-singa anu ku Gusti dipaké pikeun nyebarkeun domba-domba-Na anu murtad. Imah para panyangsara di hijikeun jeung imah Allah dina perkawinan Ishak jeung Ribka. Lain kabeneran yén dina panyebutan Padanaram anu kahiji, dua walungan ieu anu ngalambangkeun raja kalér sacara nubuat, anu digambarkeun minangka caah anu ngalimpas, mimiti disebutkeun dina Kajadian 25:20.

Patalina imahing karuksakan jeung umat perjangjian Allah terus lumangsung nalika Yakub ngungsi ti Esau, tuluy nepi ka di tempat mamangna, nyaéta Laban, sarta di dinya anjeunna ngawula salila dua mangsa anu masing-masingna 2520 poé pikeun meunangkeun perkawinan perjangjian salajengna. Hiji perkawinan dipungkas ku paburencayna karajaan Israil beulah kalér, jeung perkawinan nu séjén dipungkas ku paburencayna karajaan beulah kidul. Nalika mangsa paburencay masing-masing ti éta dua karajaan réngsé dina taun 1798 jeung 1844, perkawinan anu ku Yakub diusahakeun ku pagawean salila dua mangsa 2520 téh kacumponan, sabab pangantén lalaki sumping ka éta perkawinan dina 22 Oktober 1844.

Naha Kristus lajeng nikah ka Leah, anu hartina ‘capé jeung létoy,’ atawa Anjeunna nikah ka Rakel, anu hartina ‘pangumbara anu hade?’ Leah jeung Rakel ngagambarkeun dua golongan parawan anu keur ngumbara, hiji parawan anu ‘jadi capé’ jeung hiji parawan anu ‘ngumbara kalayan hade’ dina jalan pikeun nikah ka Yakub dina 22 Oktober 1844.

“Maranéhna miboga hiji cahaya caang anu dipasang di tukangeun maranéhna dina awal jalan, anu saur hiji malaikat ka kuring nya éta ‘saur tengah wengi.’ Cahaya ieu nyorot sapanjang jalan, sarta méré caang pikeun suku maranéhna, sangkan maranéhna ulah titajong.

“Lamun maranéhna ngajaga panon maranéhna tetep neuteup ka Yesus, anu aya pas di hareupeun maranéhna, nungtun maranéhna ka éta kota, maranéhna salamet. Tapi teu lila tuluy sawatara jadi capé, sarta ngomong yén éta kota téh masih kacida jauhna, padahal maranéhna ngaharepkeun geus asup ka dinya ti baheula. Tuluy Yesus nguatkeun hate maranéhna ku ngangkat panangan katuhu-Na anu mulya, sarta tina panangan-Na kaluar hiji cahaya anu ngalambai ngalangkung ka rombongan advent, sarta maranéhna ngagorowok, ‘Aleluya!’ Nu séjén kalayan gagabah mungkir kana cahaya di tukangeun maranéhna, sarta ngomong yén lain Allah anu geus mingpin maranéhna nepi ka sa jauh éta. Cahaya di tukangeun maranéhna tuluy pareum, nepi ka suku maranéhna aya dina poek anu sampurna, sarta maranéhna titajong, leungit paningal kana tanda éta jeung kana Yesus, tuluy murag tina jalan ka handap kana dunya anu poek jeung jahat di handap.” Early Writings, 15.

Dina taun 1844, gerakan Millerite Filadelfia asup kana perkawinan. Perkawinan tanggal 22 Oktober 1844 misahkeun dua golongan panyembah anu dilambangkeun ku Rakhel jeung Lea. Rakhel ngalambangkeun hiji golongan anu geus hasil ngalalana dina jalan nuju kana perkawinan tanggal 22 Oktober 1844, tapi golongan Lea jadi capé. Maranéhna tuluy dipisahkeun, sarta prosés pangujian malaikat katilu dimimitian, pas dina tempat prosés pangujian Pekik Tengah Peuting réngsé.

Nikah éta geus dimimitian, sarta satuluyna kudu disampurnakeun jeung diuji. Nikah éta disampurnakeun dina taun 1846, sarta prosés pangujian malaikat katilu mimiti lumangsung. Dina taun 1849 jeung 1850 Gusti ngalegaan panangan-Na pikeun kadua kalina guna ngumpulkeun umat sésa-Na. Méja kadua Habakkuk tuluy ditempatkeun kana sajarah, sakumaha dipralambangkeun ku kumpulan kadua Parentah-parentah. Sanggeus Musa meupeuskeun kumpulan anu kahiji, kumpulan méja anu kadua ditepikeun. Bagan taun 1850 ngagantikeun bagan taun 1843, sarta dina taun 1850, pangujian ka Israél baheula salaku panganten awéwé perjangjian anyar Allah neruskeun ka arah Kadesh jeung 1863.

Dina taun 1856, cai deui tina dua walungan éta ngalir ngaliwatan pananya Hiram Edson. Caang ngeunaan “tujuh kali” anu datang ngaliwatan pananya Edson, nya éta caang anu dilambangkeun ku dua walungan anu ngamimitian kasaksian nubuatna di Taman Éden. Taman Éden mangrupa lambang pemberontakan umat manusa ngalawan hukum Allah, sarta di dinya cai-cai walungan Ulai jeung Hiddekel ngamimitian lalampahanana. Éta ngalanglang sapanjang sajarah perjangjian, sabab éta Taman, lambang pemberontakan, ogé mangrupa tempat di mana hiji anak domba dipaéhan pikeun nyadiakeun pakéan pikeun ngaganti daun anjir anu nutupan Adam jeung Hawa. Sajarah perjangjian dimimitian ku perjangjian hirup antara Adam jeung Allah. Éta perjangjian anu

dilambangkeun ku tangkal kahirupan, nuntun kana perjangjian anu diputus ku Adam jeung Hawa, anu ngamimitian hiji perjangjian anyar ngeunaan kahirupan, nalika Anak Domba anu dipaéhan ti saprak dadasar dunya nyadiakeun pakéan pikeun pasangan anu taranjang jeung leungit. Dua walungan anu ngalir ti éta Taman tungtungna jadi lambang kakawasaan-kakawasaan anu digunakeun ku Allah minangka iteuk panghukuman-Na.

Hai urang Asyur, anjeun teh tongkat murka Kami, jeung iteuk dina leungeunna maranehna teh kagusaran Kami. Kami baris ngutus manehna ngalawan hiji bangsa anu munafik, jeung ngalawan umat anu jadi sasaran murka Kami ku Kami manehna dibere parentah, supaya ngarampas jarahan, jeung nyokot hasil rampasan, sarta nincak maranehna nepi ka jadi kawas leutak di jalan-jalan. Yesaya 10:5, 6.

Eta dua walungan ngalir kaluar ti Eden kana garis turunan Ribka jeung kana perkawinan perjangjianana jeung Ishak, tuluy ka Yakub, tempat cai tina dua walungan éta digambarkeun minangka dua mangsa anu béda, masing-masing tujuh kali. Satuluyana, dua walungan anu sarua ngalir ngaliwatan genep pasal panungtungan dina Daniel, anu tilu pasal dilambangkeun ku unggal walungan. Hiji walungan ngalambangkeun nambahanana pangaweruh anu dibuka segelna dina pasal tujuh, dalapan, jeung salapan, sedengkeun walungan séjén ngalambangkeun nambahanana pangaweruh anu dibuka segelna dina pasal sapuluh, sabelas, jeung dua belas.

Bab tujuh, dalapan, jeung salapan dipintonkeun minangka titingalian ngeunaan Ulai, sarta Kristus digambarkeun dina cara anu sarupa dina bab sapuluh, sabelas, jeung dua belas. Dina duanana titingalian walungan, anu dipintonkeun ku tilu bab, Kristus digambarkeun keur nangtung di luhureun cai.

Lajeng kajadian, nalika sim kuring, nya éta sim kuring Daniel, geus ningali tetenjoan éta sarta narékahan néangan hartina, lah, aya hiji nu nangtung di hareupeun sim kuring, rupana kawas manusa. Jeung sim kuring ngadéngé sora manusa ti antara sisi-sisi walungan Ulai, anu nyebut, sarta ngandika, Jibril, sangkan ieu lalaki ngarti kana tetenjoan ieu. Daniel 8:15, 16.

Panempo Kristus dina pasal sapuluh sarua jeung panempo anu kasaksian ku Yohanes dina Wahyu pasal hiji, jeung dina panempo Daniel dina pasal dalapan Palmoni aya di luhur cai, sakumaha Anjeunna aya dina pasal dua welas, tempat Anjeunna maké pakean linen.

“Dina waktos kedatangan Jibril, nabi Daniél tacan sanggup nampi parentah salajengna; nanging sababaraha taun ti harita, ku sabab hoyong terang langkung seueur ngeunaan perkara-perkara anu can dipedar sapinuhna, anjeunna deui netepkeun manahna pikeun milari caang jeung hikmat ti Allah. ‘Dina eta poe-poe kuring, Daniél, keur berkabung salila tilu minggu pinuh. Kuring henteu dahar roti anu ngeunah, daging ogé anggur henteu asup kana sungut kuring, kitu deui kuring henteu ngurapan diri pisan-pisan.... Tuluy kuring ngangkat panon, ningali, jeung tempo aya saurang lalaki maké lawon linen, pingpingna dipaparin sabuk emas murni ti Uphaz. Awakna ogé lir batu beryl, beungeutna siga pating belesatna kilat, panonna lir lampu seuneu, leungeunna jeung suku-sukuna warnana lir tambaga anu digosok nepi ka ngagenclang, sarta sora kecap-kecapna lir sora jalma rea.’

“Teu kurang ti Putra Allah sorangan anu nembongan ka Daniel. Pedaran ieu sarua jeung anu dipasihkeun ka Yohanes waktu Kristus dinyatakeun ka anjeunna di Pulo Patmos. Gusti urang ayeuna sumping babarengan jeung utusan sawarga séjén pikeun ngajar Daniel ngeunaan naon anu bakal kajadian dina poé-poé panungtungan. Pangaweruh ieu dipasihkeun ka Daniel sarta ku ilham kacatet pikeun urang, anu ka urang geus nepi tungtung-tungtung dunya.” Review and Herald, 8 Pébruari 1881.

Dina visi Hidékel ngeunaan Kristus dina pasal sapuluh, Kristus aya di luhur cai sarta nganggo linen, jeung dina visi Ulai Anjeunna aya di luhur cai. Visi dina Wahyu hiji saluyu jeung visi anu dipidangkeun dina visi Ulai jeung Hidékel, di mana Sister White nangtukeun yén éta téh “teu kirang ti hiji pribadi, nyaéta Putra Allah.” Nalika anjeunna nangtukeun malaikat dina Wahyu sapuluh, anjeunna nyatakeun yén malaikat éta “teu kirang ti hiji pribadi, nyaéta Yesus Kristus.” Malaikat dina Wahyu sapuluh ngangkat leungeun-Na ka sawarga sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, patalina jeung visi ngeunaan Kristus dina pasal dua welas anu ngangkat kadua leungeun-Na ka sawarga sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna. Dina Wahyu sapuluh Anjeunna aya di luhur cai jeung darat.

Anu aya “di antara sisi-sisi” hiji walungan téh cai, sarta Daniél ngadéngé “sora hiji lalaki di antara sisi-sisi éta,” jadi éta sora asalna ti lalaki anu aya di luhur cai, sarta éta sora téh sora cai-cai walungan Ulai.

Jeung dina poé ka dua puluh opat bulan kahiji, waktu sim kuring aya di sisi walungan gedé, nyaéta Hidékel; tuluy sim kuring ngangkat panon, sarta nenjo, jeung behold, aya saurang lalaki maké lawon linen, anu cangkéngna dikencangan ku emas murni ti Uphaz: Awakna ogé siga batu beryl, beungeutna saperti kilatan kilat, panonna kawas lampu seuneu, leungeun jeung sukuna warnana kawas tambaga anu digosok nepi ka ngagenclang, sarta sora kecap-kecapna kawas sora riungan anu lobana. ...

Tapi maneh, eh Daniel, peungpeuk kecap-kecap ieu, jeung segelkeun kitab ieu, nepi ka mangsa ahir: loba anu baris lalumpatan ka ditu ka dieu, sarta pangaweruh baris nambahan. Tuluy kuring, Daniel, ningali, jeung tempo, aya dua nu lianna nangtung, hiji di sisi dieu sisi walungan, jeung hiji deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung salah saurang nyarios ka jalmi anu maké lawon linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lila nepi ka ahir tina kaajaiban-kaajaiban ieu?” Jeung kuring ngadangu jalmi anu maké lawon linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngacungkeun leungeun katuhu jeung leungeun kénca-Na ka sawarga, sarta sumpah demi Mantenna anu hirup salalawasna, yén éta bakal lumangsung salila sahiji mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa; sarta nalika anjeunna geus ngarampungkeun paburakna kakawasaan umat suci, sakabéh ieu bakal réngsé.

Jeung sim kuring ngadangu, tapi teu ngartos; tuluy sim kuring nyarios, Ya Gusti abdi, kumaha ahirna ieu sagala perkara? Jeung anjeunna ngandika, “Jalan ku jalan maneh, Daniel, sabab ieu pangandika geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu baris dipurihkeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi anu jahat mah bakal tetep ngalakonan kajahatan; sarta moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos.” Daniel 10:4–6; 12:4–10.

Walungan-walungan ageng di Sinear, sakumaha diidentifikasi ku Sadérék White, duanana patali jeung hiji titingalian anu némbongkeun Kristus aya di luhur cai keur nyarita, sabab sora-Na téh lir sora loba cai. Dina duanana titingalian, patalékan “dugi ka iraha” ditepikeun. Duanana walungan téh ogé dilambangkeun dina “patarosan jeung jawaban” Daniel dina pasal dalapan, anu mangrupa tihang puseur jeung dasar Adventisme. Di dinya, dua walungan téh jadi lambang “tujuh kali” panyebaran jeung panginjeuman handap, boh ka Bait Suci boh ka pasukan. Dua walungan éta ngalaksanakeun peranna minangka iteuk panghukuman Allah, tuluy satuluyna ngalir kana sajarah Millerite ngeunaan malaikat kahiji, tempat William Miller manggihan permata nubuatna nu kahiji, nyaéta garis “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Dua walungan éta ngawakilan dua panyebaran salila 2520 taun, anu dilaksanakeun ku dua singa Asyur jeung Babul, anu dilambangkeun ku Tigris jeung Efrat, sarta tangtu ku Léa jeung Rakél, kaponakan Ribka, anu nikah perjangjianna lumangsung nalika Ishak yuswa opat puluh taun, sakumaha kacatet dina Kajadian 2520.

Miller ngan nampilkeun hungkul paburencayna “tujuh kali” ngalawan karajaan kidul, nyaéta Yuda, anu kalaksanakeun babarengan jeung nubuat 2300 taun dina taun 1844. Dina taun 1856, “anggur anyar” tina “tujuh kali” nangtukeun paburencayna anu sarua kana karajaan kalér, anu réngsé dina taun 1798. Salaku pamanggihan nubuat anu kahiji ku William Miller, cai walungan Efrat sumping minangka doktrin alfa dina sajarah malaikat kahiji. Cai walungan Ulai sumping babarengan jeung malaikat katilu. Pamanggihan alfa Miller nyaéta tujuh kali anu dilambangkeun ku walungan Ulai, sarta pamanggihan omega Hiram Edson nyaéta tujuh kali anu dilambangkeun ku walungan Hiddekel.

2520 ngagambarkeun lilana mangsa anu sarua pikeun unggal karajaan, nanging anu dimimitian jeung dipungkasna pisah ku opat puluh genep taun. Taun 1798 nandaan waktu ahir jeung datangna malaikat kahiji dina Wahyu opat welas. Taun 1798 mangrupa kacumponan 2520 taun paburencayna anu ditimpakeun ka karajaan kalér ku singa Asyur. Taun 1844 mangrupa kacumponan “tujuh kali” anu ditimpakeun ka karajaan kidul sarta dilambangkeun ku singa Babul. Dua walungan éta mangrupikeun pangapit pikeun sajarah amanat malaikat kahiji jeung kadua anu dipungkas ku datangna nu katilu dina 22 Oktober 1844, nalika boh tarompet katujuh boh tarompet yubileum ditiup dina Poé Panebusan anu antitipikal.

Geus maraneh kudu ngahudangkeun tarompet Yobel dina poé kasapuluh bulan katujuh; dina poé panebusan maraneh kudu ngahudangkeun tarompet ka sakuliah tanah maraneh. Leviticus 25:9.

Ditiupna tarompét katujuh mangrupa lambang padamelan Kristus dina ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan, sarta dilambangkeun ku 2300 taun tina visi Walungan Ulai, sedengkeun ditiupna tarompét yubileum mangrupa lambang tina perjangjian tanah anu geus dirempak sarta didatangkan ka umat Allah, anu ku Daniel disebut kutuk jeung sumpah Musa, sarta anu ku Musa disebut “pasulayan tina perjangjian Allah.”

Enya, sakumna Israil geus ngalanggar hukum Gusti, ku cara nyimpang, nepi ka maranéhna henteu nurut kana sora Gusti; ku sabab éta kutuk geus dituang ka kami, kitu deui sumpah anu

kaserat dina hukum Musa, abdi Allah, lantaran kami geus dosa ka Anjeunna. Daniel 9:11.

“kutuk” jeung “sumpah” anu ditulis “dina hukum Musa” téh nyaéta “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Kecap anu ditarjamahkeun jadi “sumpah” téh nyaéta kecap Ibrani anu sarua jeung anu dina Imamat ditarjamahkeun jadi “tujuh kali.” Kutuk, lantaran ngalanggar sumpah perjangjian dina pasal dua puluh lima, dipedar dina pasal dua puluh genep, tempat Musa nandaan eta kutuk minangka “pasulayan perjangjian.”

Mangka Kami oge baris lumampah ngalawan ka maraneh, sarta baris ngahukum maraneh deui tujuh kali ganda ku sabab dosa-dosa maraneh. Jeung Kami baris ngadatangkeun pedang ka maraneh, anu bakal ngabales pasulayan tina perjangjian Kami; jeung lamun maraneh ngariung di jero kota-kota maraneh, Kami baris ngirimkeun pageblug ka antara maraneh; sarta maraneh bakal diserenkeun kana leungeun musuh. Imamat 26:24, 25.

PANGERAN ngadatangkeun pedang singa Asyur ka karajaan kalér pikeun “ngahukum” maranéhna ku cara masrahkeun maranéhna kana “panangan musuh,” dina taun 723 SM. Opat puluh genep taun ti harita, dina taun 677 SM, karajaan kidul ngarasakeun kutuk Musa. Kutuk Musa téh nyaéta paséa perjangjian. Salila opat puluh genep taun, singa-singa Mesopotamia dipaké ku Allah pikeun nyingkirkeun sarta nginjak-nginjak pasukan éta. Dina ahir mangsa opat puluh genep taun éta, Nebukadnezar ngancurkeun tempat suci. Pasukan nu dimaksud dina pananya Daniel dina ayat katilu welas tina Daniel dalapan diperbudak ku musuh-musuhna salila hiji mangsa opat puluh genep taun anu puncakna nyaéta karuksakan tempat suci, anu mangrupa poko séjén anu kudu dihinakeun ku diinjak-injak dina ayat katilu welas. Nalika walungan-walungan éta ngahontal taun 1798 jeung 1844 masing-masing, hiji pasukan geus dikumpulkeun babarengan minangka hiji bait, sabab pasukan téh nyaéta hiji awak, jeung awak téh nyaéta hiji bait. Dina ahir mangsa éta, bait anu diadegkeun salila opat puluh genep taun téh kudu ngahiji jeung bait sawarga dina perkawinan antara Katuhanan jeung kamanusaan. Perkawinan téh antara dua bait, sarta naon anu geus dihiijikeun ku Allah ulah dipisahkeun.

Cai Walungan Tigris ngahontal taun 1798, jeung cai Walungan Efrat ngahontal taun 1844. Saencan datangna malaikat katilu, malaikat kadua sumping, sarta sanggeus éta, dina pasamoan kémah di Exeter, New Hampshire, tanggal 12–17 Agustus 1844, amanat Jerit Tengah Peuting dicurahkeun. Exeter hartina “bénténg cai,” jeung dina éta pasamoan kémah, aya hiji pasamoan palsu anu diayakeun dina tenda séjén, anu didirikeun ku hiji golongan ti Watertown, Massachusetts. Cai-cai anu asalna ti Eden, numutkeun ka Sister White, geus rék dipencarkeun salaku “gelombang pasang” sapanjang basisir wétan Amérika Sarikat. Lini anu micu gelombang pasang éta kajadian di Taman Eden nalika Iblis ngéléhkeun umat manusa, nyababkeun guncangan seismik di Eden anu ombakna ngahontal kana Jerit Tengah Peuting dina sajarah Millerite. Gelombang pasang éta ngabanjiran kana Jerit Tengah Peuting dina sajarah saratus opat puluh opat rébu, sarta gelombang anu dimimitian dina lini dosa Adam ngahontal nepi ka lini hukum Minggu dina Wahyu pasal sabelas.

Sora Kristus nyaéta sora cai anu loba, sarta cai-cai anu ngahiji téh ngawangun pesen hujan ahir. Yesaya jeung putrana, Shearjashub, nangtung dina ayat katilu tina pasal tujuh di balong tina saluran luhur, nampilkeun pesen hujan ahir dina mangsa pamaséan sarébu opat puluh opat rébu. Di

dinya pangucapan Yesaya ka raja Ahaz anu bodo jeung jahat nyaéta yén Gusti bakal ngadatangkeun ka Ahaz cai-cai Asyur, Raja Sennakerib, sarta cai-na bakal naék nepi ka beuheung.

Geus PANGERAN nimbalan deui ka kami, saur-Na, “Ku sabab ieu bangsa nolak kana cai Siloah nu ngalir lalaunan, sarta bungah ka Resin jeung putra Remalya, ku sabab kitu, mangka tingali, PANGERAN ngadatangkeun ka maranéhna cai walungan anu kuat jeung réa, nya éta raja Asyur jeung sakumna kamulyaanana; sarta manéhna bakal naék ngaliwatan sakabéh saluranna, sarta ngalimpas sakabéh sisi walunganna. Anjeunna bakal ngaliwatan Yuda; anjeunna bakal ngalimpah sarta ngaleuwihan, nepi ka ngahontal beuheung; sarta meberna jangjangna bakal ngeusian sakuliah lega tanah anjeun, eh Imanuél.” Yesaya 8:5–8.

Ahaz nampik cai anu “dikirim” ku PANGERAN, ku sabab éta PANGERAN “ngirim” cai Asyur ka Ahaz. Ahaz “bungah” ku pakumpulan “Rezin jeung putra Remalya.” Ahaz “bungah” ku hiji talatah hujan ahir palsu anu dilambangkeun ku Rezin jeung putra Remalya.

Rézin jeung putra Remalya, nyaéta Pékah, raja karajaan kalér, ngawakilan pamalsuan tina Yesaya jeung putrana. Raja Ahaz anu bodo jeung jahat “bungah” dina pakumpulan anu diwakilan ku sapuluh kaom Israél di kalér jeung Siria, anu ngalambangkeun hubungan garéja jeung nagara anu teu sah dina hukum Minggu. Ahaz bungah, sabab era jeung kabungahan téh dua émosi anu sabalikna anu digunakeun ku ilham pikeun nyarita ka jalma-jalma anu diwakilan dina pasualan hujan panungtungan. Nalika Yermia ngadahar kitab leutik éta, éta jadi kabungahan jeung kasukaan haténa, jeung Yoél ngawartosan ka urang yén umat Allah moal kungsi era. Ahaz, sakumaha hiji Laodikia, téh buta, ku kituna manéhna bungah dina pesen cai palsu sarta nampik pesen cai sajati ti Yesaya. Saéstuna manéhna kudu era lantaran percaya kana pesen hujan panungtungan palsu anu diwakilan ku caahna raja kalér, tapi manéhna geus nampik pesen Siloah.

Amanat ngeunaan Shiloah dina Yesaya dalapan téh nyaéta amanat hujan ahir. Balong Shiloah dina Perjangjian Anyar dipikawanoh minangka balong Siloam. Dina basa Ibrani atawa Yunani hartina “diutus.” Mantenna diperlukeun pikeun Kristus ninggalkeun, sangkan Anjeunna tiasa “ngutus” Roh Suci. Yesaya jeung Ahaz aya di balong Shiloah, sarta ujianana dumasar kana naha kudu miboga iman ka balong Shiloah sakumaha diwakilan ku Yesaya jeung putrana, atawa iman ka Rezin jeung putra Remalya? Ahaz keur milih antara dua cai, cai Shiloah atawa cai Raja Asyur. Ahaz bungah dina pasapukan jeung amanat anu diwakilan ku Rezin jeung putra Remalya, ku sabab éta anjeunna nampa caah karuksakan, lain cai anu ngalir lembut dina pangadilanna. Pangadilanna ngawakilan hukum Minggu nalika raja kalér ngalimpudan sakuliah dunya kawas caah. Ieu kajadian ti mimiti hukum Minggu saterusna, nalika caah Teriakan Tengah Peuting ogé keur nyapu sakuliah dunya.

Ahas bingah ku pakumpulan sapuluh kaom kalér jeung Siria, ku kituna anjeunna ogé bingah ku warta anu ngahijikeun gereja jeung nagara, sakumaha dilambangkeun ku unggal pakumpulan anu teu halal anu kapanggih dina Firman Allah. Yesaya ngalambangkeun saurang Filadelfian, ari Ahas saurang Laodikean. Kristus ngahubungkeun kasaksian Yesaya jeung kasaksian-Na sorangan nalika Anjeunna nyageurkeun jalma buta, saurang Laodikean, di balong Siloam.

Jeung nalika Isa ngalangkung, Anjeunna ningali hiji jelema anu buta ti barang lahir. Tuluy murid-murid-Na naros ka Anjeunna, saur maranéhna, “Guru, saha anu geus ngalakukeun dosa, ieu jelema, atawa kolotna, nepi ka anjeunna dilahirkeun buta?”

Yesus ngawaler, “Lain ieu jelema nu geus dosa, lain deuih kolotna; tapi supaya padamelan-padamélan Allah dinyatakeun dina dirina. Kami kudu ngalakukeun padamelan-padamélan Anjeunna anu ngutus Kami, salila can peuting kénéh; peuting bakal datang, nalika moal aya saurang ogé nu bisa damel. Salila Kami aya di dunya, Kami teh cahya dunya.” Sanggeus ngucap kitu, Anjeunna nyiduh kana taneuh, tuluy nyieun leutak tina ciduh-Na, sarta ngoleskeun eta leutak kana panon jelema buta téa, Jeung ngalahir ka manéhna, “Maneh, geura nyeuseuh di balong Siloam,” (anu hartina: Utusan.) Ku kituna manéhna indit, tuluy nyeuseuh, sarta mulang bari geus tiasa ningali.

Ku sabab kitu tatanggana, jeung jalma-jalma anu saméméhna kungsi ningali yén manéhna téh buta, narémbongan, “Lain ieu téh anjeunna anu biasana diuk bari menta-menta?” Sababaraha nyebut, “Enya, ieu anjeunna”; nu séjén nyebut, “Anjeunna mah ngan ukur sarua jeung anjeunna.” Tapi manéhna nyebut, “Enya, kuring ieu anjeunna.” Ku sabab kitu maranéhna nanya ka manéhna, “Kumaha panon anjeun bisa kabuka?”

Anjeunna ngawaler sarta ngadawuh, “Aya saurang lalaki anu dingaranan Yesus nyieun leutak, tuluy ngoleskeun kana panon kuring, sarta ngadawuh ka kuring, ‘Indit ka balong Siloam, tuluy kumbah diri’: tuluy kuring indit sarta ngumbah, jeung kuring jadi bisa ningali.” John 9:1–11.

Jalma buta éta, bareng jeung raja Ahaz anu bodo jeung jahat, diuji naha maranéhna rék nempatkeun kapercayaan maranéhna ka balong Siloam atawa ka caah Asyur. Jalma buta éta terang yén manéhna buta, tapi Ahaz téh beunghar, beuki loba banda, sarta henteu kakurangan nanaon. Ahaz nyaéta parawan bodo di balong hujan panungtungan, ari jalma buta téh parawan wijaksana. Cai anu Dikirimkeun ti, atawa cai anu dikirimkeun ti Asyur, nyaéta ujian éta.

Balong téh tempat cai dikumpulkeun jadi hiji, jeung dina harti nubuat, balong téh tempat rupa-rupa aliran, walungan, solokan, sagara, samudra, situ, hujan, jeungibun tina sagala “cai” anu ngagambarkeun sora Kristus dikumpulkeun jadi hiji. Balong hujan panungtungan kabentuk ku cai anu ngalir ti balong luhur. Balong éta ngagambarkeun amanat hujan panungtungan dina kontéks hiji ujian. Ahas nolak cai anu ngalir lalaunan, tapi éta jalma buta nurut kana amanat anu patali jeung balong éta. Yesus nyandak sabagéan Kaallahan-Na, anu digambarkeun minangka “ciduh,” tuluy ngahijikeunana jeung taneuh liat, anu ngagambarkeun ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan anu dilaksanakeun ku Kristus di Tempat Mahasuci.

Kristus nyiduh kana taneuh tuluy nyampur ciduh-Na nepi ka jadi leutak. Anjeunna ngagunakeun pesen ngeunaan ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan pikeun ngolesan panon jalma buta éta. Pesen anu dilambangkeun ku ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan téh nyaéta pesen taun 1888, sarta éta dimaksudkeun pikeun ngarobah hiji jalma tina kaayaan Laodikea kana kaayaan Piladélpia. Tapi pesen éta merlukeun partisipasi manusa. Maranéhna kudu indit ka balong éta, tuluy ngumbah.

Sadayana geus dosa jeung geus kurang tina kamulyaan Allah, nanging Isa nyarios yén jalma lolong éta jeung kolotna henteu dosa. Isa keur ngaleungitkeun patalékan ngeunaan salah-tuduh tina

kaayaan jalma lolong éta, sarta nandakeun yén anjeunna téh jalma anu dihudangkeun pikeun ngamulyakeun Gusti; jeung jalma profétis dina nubuat Alkitab anu dihudangkeun pikeun tujuan supaya “padamelan-padaméan Allah kudu dinyatakeun” nyaéta panji, anu diwangun ku lalaki jeung awéwé anu geus ngalih ti Laodikea ka Filadelfia. Panji téh tempat padamelan-padaméan Allah dinyatakeun, sabab padamelan-Na nyaéta ngahijikeun Katuhanan jeung kamanusaan (sakumaha dilambangkeun ku salep taneuh liat), sarta piala-piala tina padamelan éta nyaéta maranéhna anu henteu ngan saukur ngadéngé talatah Laodikea, tapi ogé maranéhna anu nuturkeun pituduh dina talatah éta. Pituduh pikeun jalma lolong éta nyaéta supaya indit tuluy nyeuseuh. Sanggeus anjeunna tiasa ningali, anjeunna henteu kudu narékahan pikeun ngamulyakeun Allah, kaayaan-kaayaan anu ngurilingan anjeunna ngajadikeun éta lumangsung.

Éta dimimitian ku datangna Kristus, tuluy diteruskeun ku padamelan Kristus. Padamelan pamungkas Kristus di Bait Suci sawarga dina patalina jeung manusa nyaéta ngarobah hiji manusa tina hiji lebak tulang-tulang garing anu paéh, atawa tina kaayaan paéh di jalan-jalan, atawa tina kaayaan lolong saperti kalong. Padamelan pamungkas-Na nyaéta nyiptakeun deui umat-Na nurutkeun gambar-Na, sarta éta pisan padamelan anu dilakukeun-Na waktu Anjeunna nyiptakeun Adam tina lebu taneuh, tuluy niupkeun kana anjeunna napas kahirupan. Padamelan pamungkas téh nya éta padamelan anu kahiji, sabab mimitina Anjeunna ngadamel lempungna, tuluy ngurapan lempung éta ku kahirupan tina Roh-Na. Ka Adam, Roh téh nyaéta napas-Na; ka jalma buta, éta téh cai. Ka lebak tulang-tulang paéh dina panglihatan Yehezkiel, éta téh hiji pesen pangumpulan anu nyiptakeun awak. Tuluy hiji pesen ngeunaan opat angin ditiupkeun ka éta awak, tuluy éta nangtung jadi hiji balad anu perkasa.

Samentara éta jelema buta téh masih kénéh buta, Isa ningali anjeunna tuluy ngadeukeutan ka anjeunna. Anjeunna ngadeukeutan ka jelema buta éta dina kontéks hiji patalékan anu geus diajukeun ku murid-murid-Na, ku kituna ngamungkinkeun Anjeunna netepkeun tatanan nubuat anu merenah pikeun éta gambaran. “Karya-karya Allah” téh mangrupa lambang nubuat dina rupa-rupa jalur kasaksian dina Alkitab. Saban panyataan tina “karya-karya Allah” dina Kitab Suci digenepan dina mangsa hujan panungtungan. Isa keur nempatkeun kontéks carita éta dina istilah-istilah amanat panungtungan, sakumaha dilambangkeun ku Élias dina ayat-ayat panungtungan kitab Maleakhi.

Kolot jeung budak anu buta téh henteu dihukum minangka jalma-jalma dosa, sabab ieu téh waktuna padamelan Allah anu ajaib, sarta dina waktu éta hate kolot jeung hate barudak bakal dipalingkeun supaya ningali perkara anu keur disanghareupan. Perkara éta nyaéta—naha lalaki Laodikea anu buta geus dirobah jadi lalaki Piladelpia anu diurapan. Éta perkara anu nyanghareupan kolot jeung budak dina mangsa hujan panungtung, sabab éta ogé mangsa pangadilan. Jeung mangsa pangadilan dilaksanakeun salila generasi katilu jeung kaopat nurutkeun nubuat perjangjian Ibrahim. Lalaki buta téh generasi panungtung, nyaéta generasi kaopat, sedengkeun kolotna generasi katilu. Dina jaman éta amanat Elia nempatkeun kulawarga-kulawarga kana kaayaan anu maksa maranéhna narima atawa nampik amanat balong Siloam. Raja Ahaz anu bodo jeung jahat nampik amanat ti balong éta, tapi lalaki buta éta narima. Amanat Elia dina kitab Maleakhi ditempatkeun dina kontéks kutuk saméméh poé PANGERAN anu agung jeung

pikasieuneun.

Nalika Yesus ngatur kaayaan anu keur urang tinimbangan ieu, dina ringkesan-Na ngeunaan tujuan mujijat éta Anjeunna ngamuat yén Anjeunna kudu damel harita, sabab bakal datang mangsa nalika teu aya saurang ogé anu bisa damel. Pagawean anu ku Anjeunna dimaksud lumangsung dina waktu beurang, sedengkeun ahir pagawean digambarkeun minangka peuting. Rujukan-Na nyaéta kana panutupan mangsa kasempetan.

Nalika Anjeunna ngaréngsékeun padamelan pangadilan-Na, Anjeunna miceun jubah imam-Na sarta ngagem jubah pamales kanyeri-Na. Nalika Anjeunna ngaréngsékeun éta padamelan misahkeun anu leungit ti anu disalametkeun, padamelan kasalametan réngsé. Mangsa kasempetan geus ditutup, sarta ayeuna geus peuting nalika teu aya saurang ogé anu bisa digawe. Warta Kristus téh lain ngan ukur warta Laodikea ka hiji jelema buta, tapi ogé warta Élia anu diteundeun dina kontéks deukeutna panutupan mangsa kasempetan, anu jadi pangdorong suci Kristus pikeun digawe demi nyalametkeun jiwa-jiwa.

Mimitina Kristus ngadeukeutan ka éta jelema buta, tuluy nyiapkeun sarta ngoleskeun salep éta, tuluy méré parentah ngeunaan hiji pagawéan anu kudu dipigawé ku éta jelema buta pikeun dirina sorangan, sarta sarua pentingna nyaéta yén nalika manéhna ngamimitian éta pagawéan, paningalna dipulihkeun. Sanggeus manéhna boga paningal, manéhna geus robah ti hiji Laodikea anu buta jadi hiji Piladéllpia. Mangsa transformasi dua garéja éta geus kacumponan ti mimiti taun 1856 nepi ka taun 1863.

Mangsa éta ngalambangkeun pamisahan antara gandum jeung jukut liar, sarta panyegelan panungtungan ka saratus opat puluh opat rébu anu saterusna diangkat minangka hiji panji. Jalma buta téh langsung jadi puseur panitén umum—sanggeus manéhna robah tina saurang Laodikia jadi saurang Filadelfia. Jalma buta téh nyaéta saratus opat puluh opat rébu, ari raja Ahaz anu jahat jeung bodo téh nyaéta umat perjangjian baheula anu dimuntahkeun tina sungut Gusti. Dina titik sajarah anu sarua, Yesus boh keur ngagunakeun ciduh-Na pikeun ngurapan umat perjangjian anyar-Na, boh keur ngamuntahkeun umat perjangjian baheula tina sungut-Na.

Urang baris neraskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.

“Krisis nu Baris Datang”

“Kalawan katepatan anu teu weléh lepat, Nu Maha Teu Aya Watesna nyatet hiji itungan jeung sakumna bangsa. Sabada rahmat-Na dipasihkeun dibarengan ku panggero kana tobat, éta itungan bakal tetep kabuka; tapi lamun hiji wates anu geus ditangtukeun ku Allah kahontal, palayanan amarah-Na mimiti lumangsung. Harita éta itungan ditutup; kasabaran ilahi lirén; teu aya deui panyuhunkeun rahmat pikeun kapentingan maranéhna.”

“Eta nabi, nalika neuteup ka handap ngalangkungan mangsa-mangsa, ningali jaman urang dipidangkeun di hareupeun paningalna. Bangsa-bangsa dina jaman ieu geus nampa rahmat anu teu aya bandinganana saméméhna. Berkah-berkah Pilihan ti Sawarga geus dipasrahkeun ka maranéhna; tapi kasombongan anu beuki nambahan, kahayang kana harta, panyembahan ka brahala, panghina ka Allah, jeung teu nyaho syukur anu hina, kacatet ngalawan maranéhna.

Maranéhna gancang nutup itunganana jeung Allah.

“Poé-poé téh keur gancang ngadeukeutan waktu nalika bakal aya kabingungan jeung karuwetan anu gedé di dunya agama. Bakal aya déwa loba jeung gusti loba; unggal angin pangajaran bakal niup; sarta Iblis, maké jubah malaikat, tangtu bakal nipu, upama mungkin, malah jalma-jalma pilihan pisan.

“Hina pangolok-olok nu nyakup kana kasalehan jeung kasucian anu sajati, ngabalukarkeun maranéhna anu henteu miboga hubungan anu hirup jeung Allah leungit rasa hormatna ka hukum-Na. Jeung sakumaha henteu hormat ka hukum ilahi beuki écés katingalina, garis pamisah antara jalma-jalma anu ngajalankeunana jeung dunya sarta garéja anu nyaah ka dunya bakal beuki écés ngabédakeunana. Kacinta kana parentah-parentah Allah nambahan dina hiji golongan, sajalan jeung ngaronjatna hina kana éta parentah-parentah dina golongan anu séjén.

“Nu Maha AING keur ngabela hukum-Na. Anjeunna keur nyarita ka maranéhna anu ngajadikeun éta batal dina ribut, dina caah, dina badai, dina lini, dina bahaya di darat jeung di laut. Ayeuna nya éta waktuna pikeun umat-Na nembongkeun dirina satia ka prinsip.”

“Urang keur nangtung dina bangbarung kajadian-kajadian anu agung jeung khidmat. Gusti geus aya di lawang. Di Gunung Zaitun, Jurusalamet ngaguar deui kajadian-kajadian anu baris miheulaan ieu kajadian agung: ‘Maraneh bakal ngadéngé ngeunaan perang jeung béja-béja perang,’ saur-Na. ‘Bangsa bakal ngalawan bangsa, jeung karajaan ngalawan karajaan; sarta bakal aya kalaparan, pagebug, jeung lini di rupa-rupa tempat. Sakabéh ieu téh mangrupa awal kasangsaraan.’ Sanajan ieu nubuat-nubuat kungsi narima panggenepan sabagian dina karuksakan Yerusalem, éta miboga panerapan anu leuwih langsung dina poé-poé panungtungan.”

“Yohanes jeung para nabi séjénna ogé jadi saksi kana kajadian-kajadian anu pikasieuneun anu bakal lumangsung minangka tanda-tanda sumpingna Kristus. Maranéhna ningali pasukan-pasukan keur ngumpul pikeun perang, jeung hate manusa lungkawing ku sieun. Maranéhna ningali bumi kaguncang kaluar tina tempatna, gunung-gunung dipindahkeun ka tengah laut, ombak-ombakna ngaguruh jeung ngaguligik, sarta gunung-gunung ngageter ku ngagedurna cai. Maranéhna ningali cawan-cawan murka Allah dibuka, sarta panyakit sampar, kalaparan, jeung pati datang ka nu nyicingan bumi.

“Geus Roh Allah anu nahan geus keur ditarik deui ti dunya. Jeung angin topan, ribut gede, musibah di laut jeung di darat, silih gentos datangna kalawan gancang. ÉlmU pangaweruh narékahan ngajelaskeun sakabéh ieu. Tanda-tanda anu beuki ngariung di sabudeureun urang, anu ngabejaan ngeunaan deukeutna kedatangan Putra Allah, diasupkeun kana sabab naon baé iwal kana sabab anu sajati. Jalma-jalma teu bisa ngabédakeun malaikat-malaikat pangawal anu nahan opat angin supaya éta ulah niup nepi ka para abdi Allah disegelan; tapi lamun Allah maréntah malaikat-malaikat-Na ngaleupaskeun angin-angin éta, bakal aya pintonan amarah pangbalesan-Na anu moal bisa digambarkeun ku kalam naon baé.”

“Aya hiji krisis anu geus aya pas di hareupeun urang; tapi hamba-hamba Allah ulah ngandelkeun diri sorangan dina kaayaan darurat anu agung ieu. Dina paningal-pan ingal anu dipasihkeun ka Yesaya, Yehezkiel, jeung Yohanes, urang ningali kumaha raketna sawarga

patalina jeung kajadian-kajadian anu lumangsung di bumi. Urang ningali pamiaraeun Allah ka jalma-jalma anu satia ka Anjeunna. Dunya ieu henteu tanpa hiji Panguasa. Rarancang kajadian-kajadian anu bakal datang aya dina panangan Gusti. Kaagungan sawarga nyekel takdir bangsa-bangsa, kitu deui perkara-perkara garéja-Na, dina pamiaraeun-Na sorangan.

“Gusti parantos ngungkabkeun naon anu bakal kajadian dina poé-poé panungtungan, supaya umat-Na tiasa disiapkeun pikeun nangtung ngalawan prahara panolakan jeung amarah. Maranéhna anu geus dipaparin béwara ngeunaan kajadian-kajadian anu aya di hareupeun maranéhna, ulah calik dina pangharepan anu tenang kana datangna badai, bari ngalipur dirina yén Gusti bakal ngalindungan umat-Na anu satia dina poé kasusah. Urang kudu jadi saperti jalma-jalma anu ngadagoan Juraganana, lain dina pangharepan anu pasif, tapi dina pagawean anu satemenna, kalayan iman anu teu ngoyag. Ayeuna lain waktuna pikeun ngantep pikiran urang kabengbat ku perkara-perkara anu kurang penting.”

“Bari jalma keur sararé, Iblis keur giat nyusun sagala perkara sangkan umat Gusti henteu meunang rahmat atawa kadilan. Gerakan Minggu ayeuna keur maju dina kaayaan poék. Para pamingpin nyumputkeun perkara anu sajatina, sarta loba anu ngahiji dina gerakan éta sorangan henteu ningali ka mana arus nu nyumput téh keur ngalantarankeunana. Pangakuanana lemah lembut, sarta katingalina Kristen; tapi nalika éta bakal nyarita, éta bakal nembongkeun roh naga. Kawajiban urang nya éta ngalakukeun sagala anu aya dina kakawasaan urang pikeun nyegah bahaya anu ngancam. Urang kudu nempatkeun di hareupeun jalma-jalma pasualan anu sajatina keur dipapaséa, ku kituna ngalantarankeun bantahan anu pangmujaabna ngalawan ukuran-ukuran pikeun ngawatesan kabébasan nurani. Urang kudu nalungtik Kitab Suci, sarta sanggup méré alesan pikeun iman urang. Ceuk nabi, ‘Anu jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan, sarta euweuh saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti.’”

“Mangsa nu penting di mangsa hareup aya di hareupeun urang. Pikeun nyanghareupan cocoba jeung panggoda-panggoda, sarta ngalaksanakeun kawajiban-kawajibanana, diperlukeun iman anu agung, tanaga, jeung katekunan. Tapi urang bisa meunang kameunangan anu mulya; sabab moal aya hiji jiwa anu jaga, neneda, jeung percaya anu bakal kajiret ku tipu daya musuh. Sakuliah sawarga merhatikeun karaharjaan urang, sarta nungguan supaya urang nyuhunkeun hikmat jeung kakuatanana. Unggal pangaruh anu ngalawan, boh anu kabuka boh anu nyumput, bisa dilawan kalawan hasil, ‘lain ku kakawasaan atawa ku tanaga, tapi ku Roh Kami, saur PANGERAN semesta alam.’ Allah ayeuna sarua daékna jeung baheula pikeun damel ngaliwatan usaha manusa, sarta ngalaksanakeun perkara-perkara anu agung ngaliwatan sarana anu lemah. Urang moal meunang kameunangan ku jumlah, tapi ku pasrahna jiwa sagemblengna ka Yesus.”

“Ayeuna, salila kanyaah kénéh nyésa, salila Isa keur ngayakeun pangantaraan pikeun urang, hayu urang ngalakukeun pagawean anu tuntas pikeun kalanggengan.” Southern Watchman, 25 Désémber 1906.